

UMĚNÍ DAROVAT THE ART OF GIVING

FILANTROPIE A MLADÍ LIDÉ

Toto číslo Umění darovat je poslední.
Děkujeme magazínu Reportér za prostor
a vám, čtenářům, za přízeň.

Aktivity Nadace Via můžete dále sledovat
na www.nadacevia.cz.

KRÁTCE

NESEDÍM, SOUSEDÍM

Sto dětí ze čtyř základních škol v Praze 6 se ve spolupráci s architekty a lektory učí přemýšlet o veřejném prostoru a navrhovat pro něj změny. Do konce roku můžete děti podpořit i vy. Spolek Neseším, sousedím aktuálně vybírá peníze na výstavu dětských projektů. Přispět můžete přes:

www.darujme.cz/hlasdetem.

ROMSKÝ STIPENDIJNÍ PROGRAM

Dlouhodobé rozšiřování střední vrstvy Romů. To je cílem programu, který pátým rokem realizuje organizace ROMEA. Ročně se o stipendium uchází více než 150 studentů, ze kterých komise vybírá ty, již stipendium získají. Roli hraje prospěch, sociální situace i motivace zájemců. V letošním roce získalo podporu 80 z nich. Program, který od roku 2016 poskytli více než 500 stipendií v hodnotě přesahující 10 milionů korun, není financován státem a je zcela odkázán na individuální nebo firemní dárce.

www.darujme.cz/projekt/1200515

NEDOKLUBKO

Každý rok se v České republice narodí více než 9 000 dětí předčasně. Organizace Nedoklubko je tady pro všechny rodiče, kteří podobnou situaci procházejí. Kromě materiálního vybavení oddělení pro tyto děti nabízí rodinám také psychologickou pomoc a aktivně šíří osvětu na téma příčin předčasných porodů, jejich prevence i péče o děti, které se předčasně narodily. Sběrka na Darujme.cz běží do konce roku.

www.darujme.cz/silapronedoklubko

DOBROVOLNIK.CZ...

... je název portálu, který poskytuje širokou škálu příležitostí pro všechny, kdo chtějí nabízet zdarma svůj čas a dovednosti tam, kde je to potřeba. Kultura, životní prostředí, zvířata, školství, věda a výzkum, to jsou jen příklady oblastí, kde se mohou zájemci angažovat. Přehledné webové stránky pomohou najít tu správnou příležitost i pro vás!

STOP ŠIKANĚ

Na začátku byl Honza a Pavel a jejich zkušenost se šikanou na základní škole a následně aplikace „Nenech to být“, kterou jako středoškolští studenti vytvořili. Díky ní mohou děti anonymně a bezpečně upozornit na šikanu a další problémy na školách. Během čtyř let začalo aplikaci využívat více než 1 800 škol u nás i v zahraničí a žáci přes ni odeslali více než 8 000 oznámení.

www.nntb.cz

Výchova k laskavosti je hlavně na rodičích

Nedávno vybraných více než 110 milionů korun na léčení malého Martínka opět ukázalo, že se Češi umí semknout a podpořit. Pravidelně ale u nás daruje podle loňských čísel jen 12 procent lidí. O tom, zda člověk bude mít potřebu pomáhat bližním, se přitom rozhoduje v dětství. Jak vést děti a mladé lidi k filantropii a přirozené potřebě pomoci?

text Jan Záluský

Při jarní procházce večerní Kodaní jsem na tamní třídě Ströget zažil pozoruhodný zážitek. Mladá žena se na chvíli oddělila od svého partnera, aby zvedla a hodila do koše odpadků, který tam před chvílí někdo zanechal. Mému zvednutému palci nejspíše nerozuměla, udělala něco, co považuje za naprosto přirozené – pomohla všem, aby se cítili v tamním městě dobře. A právě o potřebě vzbudit u dětí přirozenou laskavost a ohleduplnost k druhým lidem mluví i řada oslovených lidí, kteří se filantropii a darování v Česku věnují. K ohleduplnosti vedou své děti například manželé Vlčkoví, kteří prostřednictvím své Nadace rodiny Vlčkových podpořili už šedesát projektů, jež poskytují péči vážně nemocným dětem a jejich rodinám. „Hledáme příležitosti k tomu, aby naše děti zakusily, jaké pocity v nich pomoc druhým vyvolá. Trochu se obáváme přílišné snahy dětem nutit svůj vlastní pohled na svět a na život. Pokud budeme pro své děti inspirační, budeme rádi, ale rozhodně si nemyslím, že by naši synové měli být stejní jako my. Je pro nás důležité, aby našli v sobě to, co jim dává smysl a naplnění. Budeme jen rádi, když část z toho, co je bude naplňovat, bude i jakási laskavost a ohleduplnost k lidem. Možná budou

mít úplně jiné prostředky, jak můžou lidem pomáhat, možná budou vnímat jiné potřeby a budou mít jiné oblasti zájmu,“ popisuje Katarína Vlčková.

O tom, že pomoc bližnímu může mít mnoho podob, mluví i pedagožka Martina Zajíčková, která doporučuje u dětí akcentovat, že dárcovství není jen o penězích, ale lze pomoci i tím, že poradíme spolužákovi s těžkým úkolem nebo jinak darujeme druhým svůj čas. Především je ale třeba nezapomenout

vysvětlit důvod a smysl pomoci. Když jde o finanční sbírku, diskutovat o tom, proč a na co se vybírá. „Přispěje se na sbírku a tím je takzvaně splněno. Koupí žluté kytičky to ale nekončí. Když dětem nedokážeme vysvětlit cíl pomoci, nefunguje to. Je nutné vyprávět příběh, který pomoc provází. Když děti znají smysl, je jejich chování mnohem upřímnější,“ vysvětluje Martina Zajíčková.

CO SE DÍKY MNĚ ZMĚNÍ?

Děti by také měly získat pocit, že nemusí oplývat bohatstvím či mít nějaké superschopnosti, aby mohly podat pomocnou ruku. I rozdělení se o svačtinu či podržení dveří v samoobsluze, aby mohla projít starší dáma, má smysl. Katarína Vlčková doporučuje přirozeně dělat věci, které považujeme za správné, a pokud naše konání děti osloví, povídat si s nimi o tom. A hlavně ocenit jejich vlastní vstřícné činy a laskavost k druhým. U svých dětí se pak Katarína Vlčková snaží, aby nevnímaly jako pomoc to, že dají peníze každému, kdo požádá. I to je samozřejmě pomoc, ale často jen na chvíli. „Bylo by fajn, kdyby se naučily přemýšlet o tom, jaký bude mít jejich pomoc skutečný dopad. Jak podpořit svým darem a svou

pomocí nalezení východiska a řešení. Sama vnímám, že dar je tím větší pomocí, čím větší úsilí a nasazení za ním stojí. Ale tím nechci říct, že by byly ‚pouhé‘ dary méně důležité. Samozřejmě záleží na tom, co vše můžeme nabídnout, a každý dává z toho, co má,“ popisuje své postoje Vlčková.

I když výchova k laskavosti a ohleduplnosti je primárně na rodičích, velkou roli v ní může sehrát i samotná škola a přístup pedagogů. Martina Zajíčková připomíná, že učitelé mohou být významnými nositeli myšlenek nezištné pomoci, pokud takové myšlenky v rodině chybí. „Učitel je velmi významným článkem v procesu, kdy se děti učí hodnotám, jako je zodpovědnost, spolehlivost, respekt, úcta, čestnost, upřímnost, ale také třeba nezištnost a nesobečnost,“ říká Zajíčková a dodává: „Musí však tyto hodnoty vyznávat především on sám.“

Podle oslovených expertů nemá bohužel vzdělávání k filantropii v tuzemských školách své pevné místo a hodně stojí či padá právě s osobností konkrétního učitele. Podle Kláry Šplíchalové, ředitelky celorepublikového spolku sdružujícího dárců Fórum dárců, by pomohlo, kdyby se výchovu k filantropii podařilo dostat více do vzdělávacích osnov a institucionalizovat ji. Příkladem k následování může být například americký neziskový program Learning to Give, který učí děti a mladé lidi filantropickému přístupu. Heslem celého programu je: Každý má něco, co může darovat. Důležité je zjistit, o co se děti zajímají, na čem jim záleží, a pak jim ukázat, že mohou začít aktivně jednat na základě svých možností.

Nevhodnou cestou jsou podle Šplíchalové každopádně finanční sbírky mezi dětmi na základních či středních školách. „Tyto děti zatím nejsou finančně aktivní, nedisponují vlastními penězi a žádosti o příspěvek na cokoli zde nejsou vhodné. Nejenže nejsou v souladu se školským zákonem, ale mnohdy tím děti škola uvádí do situace, ve které se necítí komfortně. Nemají u sebe třeba tolik peněz jako spolužáci, takže vypadají, že nechtějí pomáhat. Děti ze sociálně slabého prostředí pak

nemají finance vůbec a tím, že nemožnou s ostatními přispět na společný charitativní projekt, se cítí ještě hůře a ještě více jsou vyčleněny z kolektivu,“ říká Klára Šplíchalová. Na potřebu citlivě řešit ve škole sociální rozdíly jednotlivých žáků upozorňuje i pedagožka Martina Zajíčková. Rodiče podle ní nevědomky někdy uzavrou dítě v bublině své vlastní sociální skupiny. Ve třídě pak dítě pozná, že si každý nemůže dovolit dovolenou u moře, kterou právě ono považuje za běžnou záležitost, jež se každý rok opakuje. Jiné dítě, které mělo dosud zážitek „jen“ z pobytu u babičky, ho má za ten nejlepší. „Je na učiteli, aby takovou situaci zvládl a aby z každého zážitku udělal ten jedinečný,“ říká Zajíčková.

JEDNORÁZOVÉ AKCE NESTAČÍ

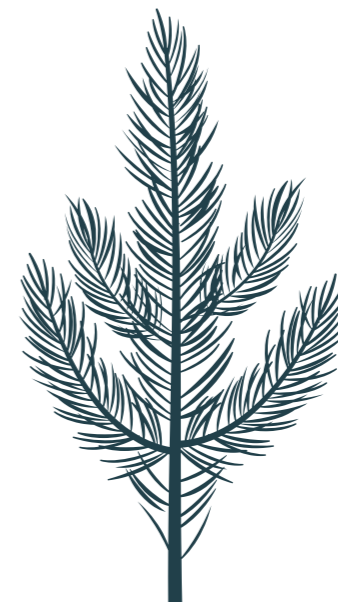
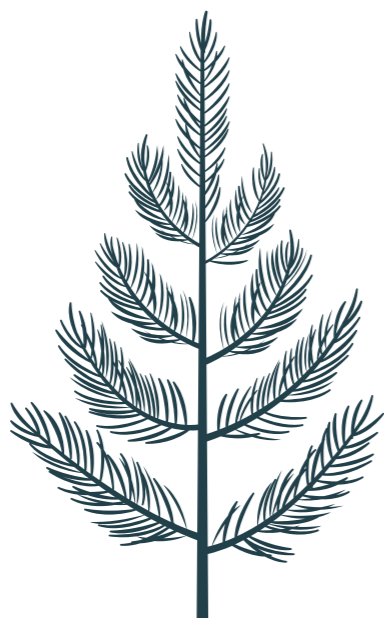
Příkladem inspirativního školního prostředí, kde učitelé žáky k filantropii aktivně vedou, je pražská základní škola Duhovka. Na soukromé česko-anglické montessori škole nespolehají na jednorázové akce, ale začlenili téma filantropie systematicky do života školy a práce s dětmi. Během celého roku vybírají projekty konkrétní pomoci, které se zaměřují na různé cílové skupiny a ukazují žákům, jak pomáhat. Děti tak během školní docházky získají představu o širokém spektru možností pomoci. „Příkladem může být předvánoční

projekt. Každoročně vyhlašujeme celoškolskou podporu vybrané charitativní organizaci, kdy se děti učí, co konkrétně daná organizace dělá, o co se stará. Děti následně tvoří výrobky, pečou cukroví a všechny tyto věci se prodávají v rámci charitativního prodeje na Zimním koncertu. Výtěžek z tohoto společného tvoření pak jde dané organizaci,“ popisuje Jindřich Kitzberger, ředitel základní školy Duhovka.

V minulých letech tak škola podpořila například organizaci Helpes, dětské onkologické oddělení v nemocnici Motol, organizaci Chráníme mořské želvy, Domov pro seniory Elišky Purkyňové či nadaci Rozum a cit.

Škola se s danými organizacemi spojí, jejich zástupci pak přijdou do školy a představí pedagogům a dětem smysl jejich činnosti. Třídní učitelé pak dále s dětmi v rámci výuky probírají otázky, které vyplynou z úvodního představení. „Děti pak tvoří ve třídách i v rámci výtvarné výchovy výrobky, které později putují k prodeji. Je důležité při tvoření s dětmi o procesu mluvit a všeobecně téma darování a pomáhání s nimi probírat. Do tohoto procesu se snažíme zapojit i rodiče, a to nejen samotným zakoupením daných výrobků, ale třeba tím, že oni v rámci společných aktivit tyto výrobky s dětmi doma nebo ve škole tvoří,“ popisuje ředitel Kitzberger s tím, že letos se škola rozhodla pro spolupráci s organizací Zlatá ryba, která plní přání vážně nemocným dětem. Jedním z cílů pro letošní rok je totiž začlenění lekcí a témat, které pomohou v prevenci a pak i v samotném řešení náročných životních situací dětí a jejich rodin, jako jsou například smrt, nemoc nebo válka.

„Jednou z největších výzev bude potřeba společenské soudržnosti a důvěry. Dává mi velký smysl zaměřovat se ve vzdělávání na postoje, o kterých můžeme říci, že napomáhají vzájemnému porozumění a směřují k solidaritě, pomoci a filantropii. Každé dítě, které bude v životě úspěšné, by v sobě mělo mít určitou pokoru a vědomí toho, že pomáhat těm, kdo v životě takové štěstí nemají, je normální,“ míní Kitzberger. ●

Když je smrt spolužačky cestou k filantropii

Smrt Anežky, žákyňe deváté třídy základní školy, změnila život její rodiny, ale také jejích spolužáků, kteří jí v době nemoci pravidelně dělali společnost a její památku uctívají dodnes. I necelé čtyři roky po jejím odchodu pomáhají Anežčini spolužáci dalším vážně nemocným dětem a jejich rodinám. Na jejich podporu vybrali už nižší stovky tisíc korun. Dělají to přitom velmi citlivě a promyšleně.

text Mirek Čepický / foto archiv Davida Loučky

Jejich příběh ukazuje, že ze smutných zážitků může vzniknout něco krásného, silný základ nové generace filantropů, pro které je pomáhaní přirozenou a nedílnou součástí života. Za celou skupinu studentů promluvil dvacetiletý **David Loučka**.

Někteří mladí lidé chtějí vydělat peníze a věří, že díky tomu budou spokojeni. Jak to vnímáte vy?

Peníze obecně vnímám jen jako prostředek směny. Není to pro mě klíčová hodnota. Když je dobrý projekt, který mi dává smysl, jsem ochotný se mu věnovat nezištně. Neznamená to, že jsem z bohaté rodiny. Máme všeho dost, ale musíme počítat a přemýšlet nad tím, co si můžeme dovolit.

Věnoval jste se spolužáký hodně úsilí a času pomoci druhým, kolik vás ve skupině je?

Čtrnáct, asi polovina naší bývalé třídy ze základky. Přičemž z toho je osm více aktivních, ti vše vymýšlejí a plánují. Ostatní nám pomáhají a přidávají se vždy, když je potřeba do nějaké akce zapojit více lidí. Nemáme tam zatím nikoho hlavního, vše diskutujeme a vytváříme společně. Ale docházíme k tomu, že bychom si brzy chtěli více rozdělit role, abychom byli lépe organizovaní a nezaměstnávali celou skupinu všemi úkoly.

Za co jste odpovědný vy?

Máme tam například pozici věnující se právní stránce, sociálním sítím a komunikaci, vztahům s dalšími organizacemi a lidmi, které podporujeme. Máme tabulku a teď se snažíme každému člověku z týmu najít tu správnou roli. Mně kamarádi říkali, že jsem měl v průběhu doby dobré poznatky k sociálním sítím a komunikaci. Tak to vypadá, že mi připadne tato oblast.

Vystupujete jako projekt Od Anežky pro... Řekněte nám, jak Anežka vše odstartovala.

Anežka byla naše spolužačka na základní škole a její největší přání bylo zdraví. Sama byla bohužel hodně nemocná a zemřela. My chceme její přání předávat dál. To je naše motivace. Tento název umožňuje, že tam můžeme vždy doplnit buď pomoc pro konkrétní dítě, nebo organizaci či nadaci, která pomáhá více dětem.

Jak byste popsal, co jste s Anežkou zažil?

Chodili jsme spolu celou základku. Paradoxně jsme se nejvíce sblížili v průběhu její nemoci, což bylo velice intenzivní. Uvědomil jsem si, jak důležitá je podpora nemocného. Se spolužáky jsme za ní jezdili do nemocnice, léčebných center nebo k ní domů. Pamatuju si její narozeninovou oslavu, kdy nás

pozvala k sobě a ukazovala nám obrázky, které se po návratu z nemocnice snažila malovat. To se znova musela učit. Bylo zvláštní na vlastní oči sledovat, že člověk, který ještě nedávno normálně fungoval, má najednou problém i s takovou obyčejnou činností.

Kdy jste se o její nemoci dozvěděli?

Ještě na začátku deváté třídy s námi normálně chodila do školy. Dozvěděli jsme se to krátce před Vánoce. Myslí, že to bylo docela brzy poté, co onemocněla. Tím, že rodiče na naší škole učí, se k nám informace dostala docela rychle. Všichni učitelé, včetně našeho třídního, pana ředitele i rodičů Anežky, měli otevřený přístup, čímž všemu pomohli. Do všeho nás zahrnovali, už na škole se pořádala pro Anežku a její rodinu sbírka. V tom jsme ještě neměli prsty. Ale inspirovalo nás to a snažili jsme se jako třída přispět. Byli jsme na brigádě a vydělali jsme drobný peníz, abychom mohli jít s Anežkou na oběd a prožít spolu pěkný čas, vytáhnout ji z jejího trápení.

Na začátku byl tedy hodně důležitý přístup učitelů a rodiny.

Ano, hodně pomohlo, že nás přizvali. Její táta nás vozil z Olomouce k nim domů na vesnici kousek za městem. Vyzvedl nás a dovezl za Anežkou, pak nás zase odvezl zpátky. Byla to souhra.

Dá se doporučit jiným třídám, co dělat, když u nich někdo onemocní, aby to všichni co nejlépe zvládli?

Myslím, že hodně důležité je, aby se to spolužáci od rodičů nebo učitelů citlivě dozvěděli. Když to jen trochu jde. Pak věřím, že sami přijdou s nějakou podporou. Když si uvědomí, že je to jejich blízký člověk, kamarád, sami dokážou projevít iniciativu.

Co jste pro Anežku vymysleli?

Nejdůležitější myslím bylo, že jsme s ní trávili čas. Tenkrát jsme byli ještě děti a moc víc jsme toho udělat nemohli. Chtěli jsme, aby věděla, že v tom není sama a má nás pořád kolem sebe. Neměli jsme v tom ani rád, kdo za ní kdy pojede, bylo to nahodilé.

Jaký hezký zážitek si s ní teď vybavíte?

Hodně ráda točila a stříhala videa a taky fotila. Vždycky když jsme s ní byli, dělali jsme si společnou fotku na její telefon. Díky tomu měla hodně fotek a měla nás tam, i když jsme s ní zrovna nebyli fyzicky. Focení se mi s ní hodně spojuje. Pro nás jsou ty fotky teď taky důležitá vzpomínka, je jich spousta. Většinou jsme byli u ní doma, protože nemoc jí moc víc nedovolovala. Jen tak jsme seděli a povídali si. Výjimečně jsme šli na oběd nebo krátkou procházku. Třeba v nemocnici jsme ji brali ven na vozíku.

Kdy Anežka zemřela a jak na to vzpomínáte?

To jsme už byli v prváku na střední, zemřela 26. března 2020. Nečekal jsem to, byl jsem dlouho přesvědčený, že se uzdraví, takže mě to docela zaskočilo. V závěru jejího života jsme se vidali méně, protože začínal covid, který možnosti setkávání spolu s její postupující nemocí dost ovlivnil. Kvůli covidu jsme ani nemohli všichni na její pohřeb a šla jen část spolužáků.

Co vás pak vedlo k tomu, že jste začali pomáhat dalším nemocným dětem?

Se stejnými spolužáky ze základky, se kterými jsme chodili za Anežkou,

DAVID LOUČKA

Studuje krajinářskou architekturu na Mendelově univerzitě v Brně. Se spolužáky ze základní školy pořádá benefiční sbírky. Inspiroval je příběh spolužačky Anežky, která v deváté třídě zemřela na rakovinu mozku. Její největší přání, zdraví, se rozhodli zprostředkovat dalším nemocným dětem.

jsme nejdřív chtěli připomenout první výročí jejího úmrtí. Začali jsme vymýšlet, jak na Anežku společně zavzpomínat s kamarády i rodinou. Ze všech nápadů nám nakonec jako nejlepší přišla sbírka, díky níž jsme začali pomáhat dál. Udělali jsme video, v němž jsme popsali Anežčin příběh a nás jako skupinu. K tomu jsme přidali příběh nemocného Tomáška, což bylo naše první dítě, na které jsme vybírali peníze.

Podle čeho jste mezi spoustou nemocných dětí Tomáška vybrali?

Pokaždé jsme s výběrem trochu bojovali. Napadlo nás spojit se s Nadací Šance z Olomouce, která o Anežku pečovala v době její nemoci. Pomáhá mnoha dětem trpícím leukemií a dalšími vážnými nemocemi. Oni se zároveň dobře znali s Anežčinou rodinou. Proto jsme jim také věřili při výběru dalšího dítěte, na které jsme se rozhodli vybírat peníze. Chtěli jsme ten výběr udělat co nejvíce zodpovědně a mít ho podložený někým, kdo má zkušenosti. Nadace Šance nám později pomohla vybrat i Lili. Té jsme pomohli další rok.

Co jste udělali pro Lili a její rodinu?

V olomouckém Divadle na cucky jsme uspořádali benefiční večer s bohatým doprovodným programem. Výtěžek šel pro rodinu Lili. Pořád jsme ale řešili, že je těžké vybrat jedno konkrétní

dítě, kterému pomůžeme, proto jsme to poslední ročník udělali tak, že jsme se celý výtěžek sbírky rozhodli věnovat přímo Nadaci Šance. Ta z té částky pak může pomoci více dětem a rodinám. Teď plánujeme další sbírku a ještě přemýšlíme, jak ji pojmem. Jestli dáme výtěžek zase Nadaci Šance, nebo konkrétní rodině, kterou s nimi vybereme. Vybírat na konkrétní dítě má výhodu silného emotivního příběhu, ale zároveň je výběr velice těžký.

Na co pak mohou peníze použít konkrétní rodiny, když jde pomoc jim?

To jsme nechali plně na rodině. Nemusí to být zdaleka jen na léčbu, ale na cokoli, co rodina potřebuje. Třeba u Tomáška to bylo na celkovou podporu rodiny, oni zrovna potřebovali kupovat nové auto. Přijde nám důležité myslet i na to, že není potřeba zajistit jen léčbu, rodina je nemocí celá oslabená a je potřeba ji podpořit celkově.

Jste stále v kontaktu s rodinou Anežky?

Ano. Je to velká rodina, Anežka má čtyři sestry. Právě ony nám vedle Nadace Šance nejvíce pomáhají konzultovat, co děláme a jak nejlépe pomáhat dalším dětem a rodinám. Jejich názor je pro nás hodně důležitý. Jsou moc rády, že Anežčin odkaz neseme dál, a podporují nás v tom. Po každé uzavřené sbírce nás i odmění, třeba vstupenkou do kina nebo něčím podobným. Zároveň při příležitosti poslední sbírky jsme s nimi strávili hezký čas. Pozvali jsme je na bowling a hráli jsme a vzpomínali na Anežku.

Kolik jste zatím v jednotlivých letech vybrali?

První rok na Tomáška to bylo 105 tisíc korun. Druhý ročník to bylo pro Lili a její rodinu 100 tisíc korun. Za poslední ročník výsledek nevíme, protože jsme v kampani sdíleli účet Nadace Šance, ale neřešili jsme specifický symbol nebo jiný kód, takže nevíme, kolik na ten účet přišlo naší zásluhou. Poslední ročník tedy nedokážeme přesně vyčíslit.

Lidé by si z našeho příkladu mohli vzít to, že i smutná událost se dokáže přetavit v něco pěkného.

Nakolik je pro vás to vyčíslení důležitě?

Moc ne. Na jednu stranu se sice snažíme získat co největší podporu, ale možná ještě důležitější je pro nás odkaz Anežky a osvěta v tomto tématu. Při první sbírce pro Tomáška jsme si říkali, že když vybereme pár tisíc a tím jeho rodině pomůžeme, budeme úplně spokojeni. Výsledek tehdy předčil všechna naše očekávání.

Zmínil jste i osvětu. Co v rámci ní chcete lidem především říct?

Chtěli bychom, aby se lidé nebáli mluvit o smrti a aby téma vážně nemocných spolužáků nebylo tabu. Aby to brali jako součást života i v tomto raném věku. Dobré by bylo, kdyby si i z našeho příkladu dokázali vzít to, že se i smutná událost dokáže přetavit v něco pěkného. A třeba to někoho inspiruje k tomu, že někomu pomůže.

Jak pro vás bylo náročné ty tři ročníky organizovat?

První ročník jsme dělali online sbírku pomocí videa, které jsme vytvořili a šířili. Nejnáročnější byl druhý ročník, kdy jsme pro Lili uspořádali benefiční večer s bohatým doprovodným programem. Nechyběly ani krátké přednášky lékařů a úspěšný nábor dárců kostní dřeně. Letošní ročník byl hodně ovlivněný a omezený tím, že jsme všichni měli maturitu, což nám zabralo hodně času. Ale už připravujeme další ročník, který zase plánujeme jako větší akci, nejspíš benefiční koncert. Ona nás těmi aktivitami Anežka spojuje i jako kamarády. Asi se i díky tomu vidáme častěji, než to bývá u jiných bývalých spolužáků ze základky.

Když se vidáte, jak moc spolu řešíte právě pomáhání?

Trávíme spolu hodně času jen tak, že třeba jedeme na chatu nebo si jdeme někde sednout a popovídat o všem možném. Ty běžné kamarádké aktivity převažují a sbírku řešíme intenzivně začátkem roku a pak do března, kdy je Anežčino výročí, tím to vrcholí.

Co dalšího vám pomáhání dává kromě toho, že vás spojuje a šíříte Anežčin odkaz?

Máme asi všichni v té naší skupině zakořeněné, že pomáhat je správné a mělo by to být přirozenou součástí života. Přijde nám přirozené, že nějaký čas v životě nezištně věnujeme potřebným lidem.

Odkud myslíte, že se to ve vás vzalo?

Bude to začínat asi výchovou rodičů, ale potom to u nás všech akcelerovala škola. Je to olomoucká Základní škola svatě Voršily, která je církevní a má pomáhání jako součást hodnot. To bude asi hodně za tím, že jsme se do projektu pustili a věnujeme se mu několik let. Když se zrodila ta myšlenka, vnímali jsme od školy velkou podporu.

Jaké máte plány do budoucna? Nechystáte se třeba založit nějakou nadaci nebo jinou pomáhající organizaci?

Už jsme to několikrát řešili a přemýšleli nad tím. V mnohém by to bylo jednodušší. Ale zároveň je tam i druhá strana. Když jsme takhle jako jednotlivci a parta bývalých spolužáků Anežky, má každá naše sbírka určitou atmosféru, jsou za ní pořád konkrétní studenti, čímž to začíná i končí. Tak nám to přijde nejlepší.

Dovedete si představit, že byste třeba zítra řekl: je to náročné, bere mi to moc času a energie, stačilo, dál pomáhat nebudu?

Myslím, že i kdybych něco takového řekl, docela rychle by mě to přešlo a zase bych se k pomáhání vrátil. V nějaké podobě bude pomáhání součástí mého života už pořád. A co vím, mají to spolužáci z naší skupiny stejně. ●

Spojovat lidi má smysl

1 Kdy jste se poprvé setkal s filantropií?

Začátek devadesátých let, máma volá do České televize. Zádumčivý hlas Jana Kačera. Na obrazovce je naše jméno a 300 Kč na pomoc nemocným dětem. Od dob prvních adventních koncertů se filantropie v Česku neuvěřitelně rozvinula.

2 Odkdy se mají vést k filantropii děti a jak?

Nenásilně od malička. Třeba nakreslit přání osamělé sousedce. Jako rodiče nebo učitelé bychom neměli zastírat existenci nepříjemných témat. I v jejich obci žijí lidé, kteří jsou nemocní nebo v jiné složité situaci. Některé školky a školy už s tématem pracují, ale přirozená součást výuky to ještě není. To bychom rádi změnili, proto přicházíme s novinkou kurzu pro pedagogy. Tam se učitelé dozvědí, jak přinést téma filantropie do své třídy, a zároveň získají i malou finanční podporu.

3 Co je program Dobro-druzi a jaké má za sebou výsledky?

Děti a mladé lidi podpoříme, když chtějí společně změnit k lepšímu místo, kde žijí, nebo třeba zorganizovat benefici. Dostanou finanční podporu, učí se přijímat odpovědnost a naučí se získat prostředky ve svém okolí. Cílem je, abychom podnítli zájem dětí a mladých lidí o své okolí a nadchli je pro filantropii. Podpořili jsme takto díky svým štedrým dárcům už 313 týmů. Devadesát procent dobro-druhů má v plánu v podobných aktivitách pokračovat.

4 Setkal jste se s příběhem, na který nezapomenete?

Příběh z malé vsi Vápenná v Rychlebských horách. Tamní děti postavily útulnu pro poutníky. Celá ta škola, kterou založili místní rodiče, je skvělá. Právě dobré školy jsou to, co udrží lidi v pohraničí.

5 Jaký je rozdíl mezi filantropií dětí a dospělých?

Děti jdou do projektů obvykle s čistou hlavou, nezátíženou předchozími zkušenostmi a vlastně automatickým předpokladem, že se to povede. Proč by taky

OTÁZEK ZDENĚK MIHALCO

Pochází z Bruntálska, původní profesí novinář. Od roku 2019 vede Nadaci Via, která díky svým dárcům každoročně podpoří okolo 400 skupin aktivních lidí, spolků i dětí, kteří mění k lepšímu místo, kde žijí. Nadace Via také rozvíjí dárcovství v Česku, například skrze platformu Darujme.cz.

nemělo? Často jsou spontánnější a vymyslí i věci mimo zaběhlé koleje.

6 Proč jste vyměnil kariéru novináře za práci pro Nadaci Via?

Ze dne na den jsem se rozhodl odejít z oboru, který byl v krizi. Měl jsem štěstí, že mise Nadace Via stoprocentně souzní s tím, jak se dívám na svět. Třeba v tom, že v dnešní polarizované době má někdo dávat lidem dohromady.

7 Kdybyste měl neomezeně času a peněz, čemu byste je věnoval?

Tomu, čemu se věnuji. Ano, koupil bych asi třeba domek u moře... Vše ostatní bych pak vložil do nadačního kapitálu Nadace Via a dalších nadací. Dary do kapitálu totiž pomáhají desítky let. Nadace je investují a výnosy jdou na dobročinnost. Takový dar nás přesáhne.

8 Jaká česká osobnost je pro vás inspirací v tom, jak přistupuje k tématu filantropie?

Manželé Hana a Dalimil Dvořákoví, kteří vložili svůj majetek do kapitálu Nadace Experientia. Podporují mladé vědce a dělají to neokázale, poctivě, nezištně a s velkým dopadem. Neznáte je? To je součást jejich příběhu.

9 Co byste si přál, aby se lidem vybavilo, když se řekne Nadace Via?

Na této odpovědi se shodl náš třicetihlavý nadační tým: když se řekne Nadace Via, lidé si představí nezávislou, podporující a otevřenou organizaci. Partnera, který jim pomáhá v péči o veřejný prostor i na cestě filantropie a darování.

UMĚNÍ DAROVAT THE ART OF GIVING

Vychází díky podpoře Ivany a Tomáše Janečkových, Martina Kulíka, Lenky a Roberta Schönfeldových a dalších

Šéfredaktorka: Simona Bagarová
Redakční rada: Lucia Brinžanik, Mirek Čepický, Dagmar Goldmannová, Nora Grundová, Ivana Janečková, Zdeněk Mihalco, Mikoláš Orlický, Lenka Schönfeldová, Marek Šálek
Ilustrace: Eva Chmelová • Produkce: Jana Dejmalová, Adéla Vojáčková
www.nadacevia.cz/umenidarovat